

Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul Patru

Isaia Patruzeci

Jeff Pippenger

2023-10-23

Mesajul descoperirii lui Isus Hristos care este desfăcut de peceti include identificarea cuvântului ebraic tradus prin „adevăr”, care, între altele, reprezintă caracterul lui Hristos ca Alfa și Omega. Începutul unui lucru care reprezintă sfârșitul unui lucru străbate întreaga Biblie, iar caracterul lui Hristos este manifestat în Biblie, căci El este Cuvântul. Alfa și Omega este elementul caracterului lui Hristos pe care El Însuși îl identifică drept dovada că El este Dumnezeu.

Capitolul patruzeci din Isaia marchează începutul unei narațiuni profetice care continuă până la sfârșitul cărții lui Isaia, în capitolul șaiszeci și șase. El începe prin identificarea Mângâietorului care este trimis, pe care Hristos le promite ucenicilor pentru a-i mângâia în urma plecării Sale, însă venirea Mângâietorului își găsește împlinirea desăvârșită, așa cum se întâmplă cu toate profețiile, în zilele din urmă. Identificarea, de către Isaia și Isus, a venirii Mângâietorului indică spre dezamăgirea mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii, care a avut loc la 18 iulie 2020.

Totuși, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. Ioan 16:7, 8.

Cuvintele „păcat, neprihănire și judecată” sunt cele pe care Mângâietorul le va folosi pentru a „dovedi” lumea. Cuvântul tradus prin „a dovedi” include și înțelesul de a convinge. Cele trei trepte ale „păcatului, neprihănirii și judecării” reprezintă cuvântul ebraic tradus prin „adevăr”. Acest cuvânt a fost alcătuit din prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic, iar acest cuvânt arată că Creatorul tuturor lucrurilor este Cel dintâi și Cel de pe urmă, Alfa și Omega. Când Mângâietorul va veni la cei o sută patruzeci și patru de mii dezamăgiți, El îi va convinge pe ei, iar apoi lumea, că Dumnezeu este Alfa și Omega.

“Consolați, consolați pe poporul Meu”, zice Dumnezeul vostru. „Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că lupta lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este iertată; căci a primit din mâna Domnului, îndoit pentru toate păcatele lui. Glasul celui ce strigă în pustie: «Pregătiți calea Domnului, neteziți în deșert un drum pentru Dumnezeul nostru. Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate; ce este strâmb să fie îndreptat și locurile colțuroase să se prefacă în câmpii. Atunci se va descoperi slava Domnului și orice făptură o va vedea deodată; căci gura Domnului a vorbit.»” Isaia 40:1–5.

Pasajul identifică lucrarea ultimului sol al lui Ilie, prefigurată de William Miller, care fusese prefigurată de Ioan Botezătorul, care fusese prefigurată de Ilie și care fusese identificat de Maleahi drept solul care pregătește calea pentru Solul legământului. În mișcarea finală a lui Ilie, când Domnul trimite Mângâietorul ca să-i întărească pe cei care au fost dezamăgiți și Îl așteaptă pe Domnul în timpul unei întârzieri, „slava Domnului se va descoperi, și orice făptură o va vedea

împreună.” „Slava” Domnului este caracterul Său, iar Apocalipsa lui Isus Hristos este o desigilare a elementului caracterului Său care este reprezentat ca Alfa și Omega. După introducerea primelor cinci versete, „glasul celui ce strigă în pustie” Îl întreabă pe Dumnezeu: „Ce să strig?”

Glasul a zis: „Strigă!” Și el a răspuns: „Ce să strig?” „Orice făptură este ca iarba, și toată frumusețea ei este ca floarea câmpului: iarba se usucă, floarea se veștejește, pentru că suflarea Domnului bate peste ea; cu adevărat, poporul este ca iarba. Iarba se usucă, floarea se veștejește, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.” Isaia 40:6–8.

Mesajul caracterului lui Hristos, care este reprezentat ca Alfa și Omega, este plasat în cadrul simbolismului islamului. În Ezechiel treizeci și șapte, valea oaselor moarte este mai întâi adusă laolaltă, iar apoi adusă la viață prin mesajul profetic al celor patru vânturi.

„Îngerii țin cele patru vânturi, înfățișate ca un cal înfuriat care caută să se smulgă și să năvălească peste fața întregului pământ, purtând nimicire și moarte în calea sa.

„Să dormim oare chiar pe pragul lumii veșnice? Să fim greoi, reci și morți? O, de am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, pentru ca ei să stea pe picioarele lor și să trăiască. Avem nevoie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără limită.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Calul mânios al profeției biblice este islamul. Calul mânios este ținut în frâu, fiind împiedicat să-și împlinească lucrarea de nimicire, așa cum este reprezentat prin ținerea celor patru vânturi de către patru îngeri în Apocalipsa șapte. Ei sunt reținuți până când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți.

Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca vântul să nu sufle peste pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger urcând dinspre răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas tare către cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom fi pecetluit pe slujitorii Dumnezeului nostru pe frunțile lor. Apocalipsa 7:1–3.

Cele patru vânturi care sunt ținute reprezintă înfrânarea islamului până când sigilarea poporului lui Dumnezeu va fi împlinită. Islamul este reprezentat în Apocalipsa ca ultimele trei dintre cele șapte trâmbițe și, de asemenea, ca cele trei vaiuri.

Și am văzut și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului și zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete ale trâmbiței celor trei îngeri care au să mai sune! Apocalipsa 8:13.

După introducerea celor trei trâmbițe ale vaiurilor, Ioan identifică, în capitolul nouă, caracteristicile Islamului. În versetul patru al capitolului nouă este dată Islamului o poruncă, care s-a împlinit în istoria lui Abubekr, primul conducător după Mahomed.

Li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:4.

Uriah Smith a identificat relația lui Abubekr cu versetul patru.

„Po smrti Mohammeda nasledil v poveljstvu Abubekr leta 632 po Kr., ki je, takoj ko je trdno utrdil svojo oblast in vladavino, arabskim plemenom poslal okrožnico, iz katere sledi naslednji odlomek:“

“Cînd luptați luptele Domnului, purtați-vă ca niște bărbați, fără să întoarceți spatele; dar să nu fie mînjită biruința voastră cu sîngele femeilor și al copiilor. Să nu nimiciți niciun palmier și să nu ardeți niciun ogor de grîu. Să nu tăiați niciun pom roditor și să nu faceți niciun rău vitelor, în afară doar de acelea pe care le omorîți ca să le mîncăți. Cînd încheiați vreun legămînt sau vreun articol, țineți-vă de el și fiți oameni de cuvînt. Și, pe cînd mergeți, veți găsi niște persoane religioase care trăiesc retrase în mănăstiri și își propun să-I slujească lui Dumnezeu în felul acela; lăsați-le în pace și nici să nu le omorîți, nici să nu le distrugeți mănăstirile. Și veți găsi un alt fel de oameni, care aparțin sinagogii Satanei și care au creștetul ras; aveți grijă să le despicați craniile și să nu le dați niciun sfert pînă cînd fie se fac mahomedani, fie plătesc tributul.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 500.

Uriah Smith continuă prin a identifica două categorii de oameni, care urmau să fie deosebite de către războinicii islamici pe care Abubekr i-a trimis să poarte război împotriva Romei. O categorie o identifică drept călugări catolici, care se închinau duminică; iar cealaltă categorie era alcătuită din cei care se închinau în ziua a șaptea. Islamul trebuia să-i atace numai pe închinătorii soarelui. Mai important pentru considerațiile noastre este faptul că oamenii, fie păzitori ai duminicii, fie păzitori ai Sabatului, sunt reprezentați simbolic ca iarbă, lucruri verzi și copaci. Cele patru vânturi din capitolul șapte au fost împiedicate să sufle peste iarbă pînă cînd păzitorii Sabatului au fost sigilați.

Solul mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii Îl întrebă pe Dumnezeu: „Ce să strig?” I s-a spus că solia lui trebuia să fie aceea că Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne tare în veac, iar acea solie trebuia să fie așezată în contextul vîntului care bate peste iarbă. Cînd Mîngâietorul este trimis la cele o sută patruzeci și patru de mii care au fost dezamăgiți din pricina unei predicții nereușite cu privire la Islam și care, după aceea, recunosc că se află în timpul de întîrziere din parabola celor zece fecioare, atunci sunt informați de către Mîngâietorul că solia pe care trebuie s-o prezinte este solia rolului Islamului în profeția biblică. Venirea Mîngâietorului, în istoria timpului de întîrziere, îi face să stea în picioare.

Na mi abwira nti, Odesani ba, gyina wo nan so, na mekasa akyere wo. Na honhom no baa me mu bere a okasa kyere me no, na ogyinaa me wo me nan so, na metee nea okasa kyere me no. Hesekiel 2:1, 2.

Ei stau în picioare cînd sunt înviați.

그리고 백성과 족속과 방언과 나라들 가운데 속한 자들이 그들의 시체를 사흘 반 동안 볼 것이며, 그들의 시체를 무덤에 두는 것을 허락하지 아니하리라. 또 땅에 거하는

자들이 그들로 말미암아 즐거워하고 기뻐하며 서로 예물을 보내리니, 이는 이 두 선지자가 땅에 거하는 자들을 괴롭게 하였음이라. 사흘 반 후에 하나님께로부터 오는 생기가 그들 속에 들어가매 그들이 자기들의 발로 서니, 그들을 보는 자들에게 큰 두려움이 임하더라. 요한계시록 11:9-11.

Cei doi pași ai stării în picioare, iar apoi ai ridicării ca steag de adunare, sunt de asemenea reprezentări de Ezechiel în capitolul treizeci și șapte. Primul pas al lui Ezechiel adună laolaltă părțile trupului oaselor uscate și moarte care se află în valea dezamăgirii. Al doilea pas al lui Ezechiel este mesajul celor patru vânturi, care este mesajul sigilării, care este mesajul Islamului.

Și El mi-a zis: „Fiul omului, pot oare oasele acestea să învie?” Iar eu am răspuns: „O, Doamne Dumnezeule, Tu știi.” Din nou mi-a zis: „Procește asupra acestor oase și spune-le: «Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului. Așa vorbește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: Iată, voi face să intre în voi suflare, și veți învia. Voi pune pe voi tendoane, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele și voi pune în voi suflare, și veți învia; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul.»” Astfel, am prorocit cum mi se poruncise; și, pe când proceam, s-a auzit un vuiet și, iată, s-a făcut o mișcare, și oasele s-au apropiat unele de altele, fiecare os la osul lui. Și, pe când priveam, iată că pe ele au crescut tendoanele și carnea, iar pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era suflare în ele. Atunci mi-a zis: „Procește către vânt, procește, fiul omului, și spune vântului: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Vino din cele patru vânturi, suflare, și suflă peste acești morți, ca să învie.»” Am prorocit, dar, cum îmi poruncise El, și suflarea a intrat în ei, și au înviat și au stat pe picioarele lor: o oștire foarte mare. Ezechiel 37:3-10.

În pasajul din Isaia pe care îl cercetăm acum, când Mângâietorul sosește, ei stau în picioare, apoi sunt ridicați pe un munte înalt ca un steag și vestesc „vestea cea bună”, care este ploaia târzie, solia îngerului al treilea.

Ò Šioni, iwọ tí n mú iròyìn ayọ wá, gòkè lọ sí orí òkè gíga; iwọ Jerusalemu, tí n mú iròyìn ayọ wá, gbé ohùn rẹ sókè pẹlú agbára; gbé e sókè, má bẹrù; sọ fún àwọn ilú Juda pé, Kíyèsì i, Olórún yín! Kíyèsì i, Olúwa Olórún yóò wá pẹlú ọwọ alágbára, apá rẹ yóò sì se àkóso fún un: kíyèsì i, èrè rẹ n bẹ lódò rẹ, isẹ rẹ sì wà níwájú rẹ. Yóò bó agbo rẹ bí olùşò-àgùntàn: yóò fi apá rẹ kó àwọn ọmọ-àgùntàn jọ, yóò sì gbé wọn mó àyà rẹ, yóò sì máa tọ àwọn tí wọn lóyún lọ ní pẹlẹpẹlẹ. Ta ni ó fi àpò ọwọ rẹ wọn omi, tí ó sì fi iwọn isàwọn rẹ díwọn ọrun, tí ó sì kó erùpẹ ayé jọ sínú iwọn kan, tí ó sì fi ọ̀şùwọn wọn àwọn òkè nílá, àti àwọn òkè kékeré sínú àlàgà? Ta ni ó ti darí Èmí Olúwa, tàbí ẹnì tí ó jẹ agbani-nímòràn rẹ tí ó kọ ọ? Pẹlú ta ni ó gbimò pọ, ta ni ó sì kọ ọ, tí ó sì kọ ọ ní ọ̀nà idájó, tí ó sì kọ ọ ní imọ, tí ó sì fi ọ̀nà ọ̀ye hàn án? Kíyèsì i, àwọn orílẹ̀-èdè dàbí idòtí omi nínú àgolo, a sì kà wọn sí erùpẹ kékeré lórí àlàgà: kíyèsì i, ó gbé àwọn erékùşù sókè bí ohun kékeré pátápátá. Lebanoni kò tó fún iná, bẹẹ ni àwọn ẹranko inú rẹ kò tó fún ẹbọ sísun. Gbogbo orílẹ̀-èdè níwájú rẹ dàbí asán; a sì kà wọn sí ohun tí kò sí, tí ó sì sofo fún un. Isaiah 40:9-17.

Cei care au ieșit din mormintele lor sunt înălțați ca un steag, sau, așa cum îi identifică Isaia, sunt duși „pe un munte înalt”. Muntele înalt este steagul și îi reprezintă pe aceia care Îl așteptau pe Domnul, în timpul perioadei de întârziere care este inițiată de prima dezamăgire din 18 iulie 2020.

O mie vor fugi la musturarea unuia singur; la musturarea a cinci veți fugi, până veți rămâne ca un stâlp de semnal pe vârful unui munte și ca un steag pe un deal. De aceea Domnul va aștepta, ca să Se îndure de voi; de aceea Se va înălța, ca să aibă milă de voi; căci Domnul este un Dumnezeu al judecării: fericiți sunt toți cei ce Îl așteaptă. Isaia 30:17, 18.

În Apocalipsa unsprezece, steagul este luat la cer.

Și au auzit un glas mare din cer, zicându-le: Suieti-vă aici. Și s-au suit la cer într-un nor; iar vrăjmașii lor i-au privit. Și în același ceas s-a făcut un mare cutremur de pământ, și a zecea parte din cetate a căzut, și în cutremur au fost uciși dintre oameni șapte mii; iar cei rămași s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului. Apocalipsa 11:12, 13.

Apocalipsa unsprezece arată că cei doi martori sunt înălțați la cer chiar în același ceas cu cutremurul. Cutremurul care și-a găsit împlinirea în istoria trecută prin Revoluția Franceză preînchipuie răsturnarea Statelor Unite la legea duminicală. Prin urmare, steagul este înălțat la legea duminicală, iar apoi steagul vestește „vestea bună” întregii lumi.

Toți locuitorii lumii și voi, cei ce locuiți pe pământ, vedeți când ridică un steag pe munți; și când sună din trâmbiță, auziți. Isaia 18:3.

Steagul va prezenta „vestea bună” când „trâmbița” va suna. Mesajul ultimei trâmbițe din Apocalipsa este a șaptea trâmbiță, care este al treilea vai, care este islamul. Isaia, Ioan și Ezechiel vorbesc cu toții despre zilele de pe urmă și nu se contrazic niciodată unul pe altul.

Sigiliul lui Dumnezeu este pus asupra poporului lui Dumnezeu la legea duminicală.

„Niciunul dintre noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu câtă vreme caracterul nostru mai poartă asupra lui vreo pată sau vreo întinare. Ne revine nouă să îndreptăm defectele din caracterele noastre, să curățim templul sufletului de orice întinăciune. Atunci ploaia târzie va cădea asupra noastră, așa cum ploaia timpurie a căzut asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii...”

„Ce faceți, fraților, în marea lucrare de pregătire? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în ei înșiși, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultare de adevăr, aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi dat și întipărirea va fi aplicată, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie.”
Testimonies, volumul 5, 214–216.

Deși decretul este impus la legea duminicală, aceia care primesc sigiliul vor trebui să aibă un caracter pregătit pentru sigiliu înainte de legea duminicală, căci legea duminicală este criza spre care arată toate crizele din Cuvântul lui Dumnezeu. Ea este „criza” sau „strigătul” de la miezul nopții din parabola celor zece fecioare.

„Caracterul este descoperit printr-o criză. Când glasul stăruitor a vestit la miezul nopții: «Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare», fecioarele adormite s-au trezit din somnul lor și s-a văzut cine făcuse pregătire pentru acel eveniment. Ambele părți au fost luate prin surprindere, dar una era pregătită pentru situația de urgență, iar cealaltă a fost găsită nepregătită. Caracterul este

descoperit prin împrejurări. Situațiile de criză scot la iveală adevăratul metal al caracterului. O nenorocire bruscă și neașteptată, o pierdere grea sau o criză, o boală ori o suferință neașteptată, ceva care aduce sufletul față în față cu moartea, va scoate la iveală adevărata lăuntricitate a caracterului. Se va face vădit dacă există sau nu o credință reală în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. Se va face vădit dacă sufletul este sau nu susținut de har, dacă este untdelemn în vas împreună cu candela.”

„Vremuri de încercare vin peste toți. Cum ne purtăm sub încercarea și dovedirea lui Dumnezeu? Se sting candelile noastre? sau continuăm să le ținem aprinse? Suntem pregătiți pentru orice situație de urgență prin legătura noastră cu Acela care este plin de har și de adevăr? Cele cinci fecioare înțelepte nu au putut împărtăși caracterul lor celor cinci fecioare neînțelepte. Caracterul trebuie să fie format de fiecare dintre noi ca indivizi.” Review and Herald, 17 octombrie 1895.

Fecioarele înțelepte aveau nevoie de untdelemn înainte de a se auzi strigătul, căci, atunci când sosește criza de la miezul nopții, este prea târziu să mai obținem untdelemnul.

„Iekuri tas phuv si yeki duxha ando desperacia, ando mariben thaj ratćipen, thaj odi duxha maj but barol dži ko agor e vriamosqo. Sar sig e manuša e Devlesqe avena mudarde ande lengre čela,—na si vareso pečato vaj semno so šaj dikhelpe, no yeki ačhavipen ande čačipen, dujvar, intelektualno thaj duxovno, ase kaj von naštig ačhaven te cinavdenpe,—sar sig e manuša e Devlesqe avena mudarde thaj saj kerde vaš o xutipe, ov avela. Vačharelpe, ov xačardo si imar; e krisura e Devlesqe si akana pe phuv, te den amen upozorenje, kaj te džanas so avel.” Manuscript Releases, volume 1, 249.

Sigiliul lui Dumnezeu este o statornicire în adevăr, atât din punct de vedere intelectual, cât și spiritual. Acel sigiliu nu poate fi văzut, însă stindardul va fi văzut, căci aceasta este singura cale prin care lumea poate fi avertizată. Prin urmare, există un timp în care sigiliul nu poate fi văzut, urmat de legea duminicală, când sigiliul trebuie să fie văzut.

„Lucrarea Duhului Sfânt este de a convinge lumea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată. Lumea poate fi avertizată numai văzându-i pe aceia care cred adevărul sfințit prin adevăr, acționând pe baza unor principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt și elevat, linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea prin Duhul evidențiază deosebirea dintre cei care au sigiliul lui Dumnezeu și cei care păzesc o zi de odihnă falsă. Când va veni proba, se va arăta limpede care este semnul fiarei. Este păzirea duminicii. Aceia care, după ce au auzit adevărul, continuă să considere această zi ca fiind sfântă poartă semnătura omului fărădelegii, care s-a gândit să schimbe vremurile și legea.” Bible Training School, 1 decembrie 1903.

Sigiliul care trebuie obținut înainte de legea duminicală este dezvoltarea deplină a caracterului lui Hristos și este nevăzut, cu excepția îngerilor. Sigiliul care se vede la legea duminicală sunt aceia care păzesc Sabatul zilei a șaptea, căci acesta este sigiliul, sau semnul, poporului lui Dumnezeu.

Vorbește și tu copiilor lui Israel și spune-le: „Cu adevărat, să păziți Sabatele Mele, căci acesta este un semn între Mine și voi, din neam în neam, pentru ca să știți că Eu sunt Domnul care vă

sfîntesc.” Exodul 31:13.

Sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii a început la 18 iulie 2020 și trebuie să fie încheiată înainte de legea duminicală.

Toți locuitorii lumii și voi, cei ce locuiți pe pământ, vedeți când El înalță un steag pe munți; și când sună din trâmbiță, auziți. Isaia 18:3.

Cele șapte tunete care au fost acum desigilate arată că istoria celor o sută patruzeci și patru de mii este lucrarea de proclamare a unei solii așezate în contextul avertizării trâmbiței celei de-a treia vai. Trâmbița Islamului în profeția biblică este aceea care este sunată de steagul ridicat din mormânt.

Cele patru repere ale fiecărei linii de reformă, care se aliniază cu cele patru repere ale istoriei din 1840 până în 1844, stabilesc că fiecare dintre cei patru pași ai fiecărei linii de reformă posedă întotdeauna aceeași temă. Primul reper din istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, care a fost reprezentată prin anii 1840 până în 1844, a fost împuternicirea soliei la 11 septembrie 2001. Acel reper a fost islamul. Al doilea reper al istoriei paralele pentru cei o sută patruzeci și patru de mii a fost dezamăgirea din 18 iulie 2020. Acel reper a fost o predicție despre islam care fusese coruptă prin aplicarea timpului. Al treilea reper, care marchează Strigătul de la Miezul Noptii, este o corectare a predicției eșuate despre islam. Corectarea reprezintă respingerea aplicării timpului. Al patrulea reper este legea duminicală, unde steagul care este ridicat sună din a șaptea trâmbiță, care este al treilea vai, care este islamul.

Capitolul patruzeci din Isaia identifică punctul de pornire pentru următoarele douăzeci și șase de capitole. Acest punct de pornire se află în cartea Apocalipsa, capitolul unsprezece, când cei doi proroci care îi chinuiau pe oameni sunt readuși la viață. Mângâietorul îi înviază și îi aduce în poziție de stat în picioare, iar după aceea ei sunt ridicați la cer. Isaia îl identifică pe solul Ilie ca fiind glasul celui ce strigă în pustie. Acel sol întreabă apoi care trebuie să fie solia lui, iar în symbolism profetic i se spune că solia Islamului este o avertizare de trâmbiță pe care o proclamă steagul. Totuși, singura cale prin care Islamul poate fi prezentat ca trâmbița de avertizare în zilele din urmă este prin identificarea Islamului din trecut. Începutul Islamului, așa cum a fost înțeles de milleriți și așa cum este ilustrat grafic pe cele două hărți sacre ale lui Habacuc, trebuie folosit pentru a identifica Islamul celei de-a treia vai.

Eram în Duhul în Ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe. Apocalipsa 1:10.

यूहन्ना ने प्रकाशतिवाक्य में अपने पीछे तुरही का शब्द सुना, और यूहन्ना उन एक लाख चवालीस हजार का प्रतिनिधित्व करता है जो अतीत से एक वाणी सुनते हैं। यूहन्ना के पीछे की वह वाणी, अर्थात् अतीत से तुरही के शब्द का प्रतिनिधित्व करने वाली, वह अग्रदूत-समझ है कतिरहियों रविवार-आराधना के विरुद्ध परमेश्वर के न्याय थे। पहली चार तुरहियों सन् 321 में कॉन्सटैन्टाइन द्वारा पारित प्रथम रविवार-व्यवस्था के प्रत्युत्तर में मूर्तपूजक रोम पर लाई गई। पाँचवीं और छठी तुरही, जो पहला और दूसरा हाथ है, सन् 538 में ऑरलियों की परिषद में पोपीय रोम द्वारा भी रविवार-व्यवस्था पारित किए जाने के बाद उसके विरुद्ध परमेश्वर के न्याय का प्रतिनिधित्व करती है। इस्लाम का तीसरा हाथ तब आता है जब संयुक्त राज्य अमेरिका में रविवार-व्यवस्था पारित की जाती है। तब पताका उठाई जाती है और इस्लाम की भविष्यवाणी-संबंधी भूमिका की पहचान कराती है,

जो इस्लाम की आरंभिक भूमिका पर आधारित है।

Mesajul proclamat de stindard nu poate fi statornicit decât atunci când mesajul este așezat în contextul lui Alfa și Omega. După această introducere din capitolul patruzeci al cărții lui Isaia, cea mai puternică și mai directă prezentare biblică a lui Dumnezeu ca Alfa și Omega este expusă de-a lungul mai multor capitole consecutive. Acele capitole constituie reprezentarea, de către Isaia, a Apocalipsei lui Isus Hristos, pe care „Dumnezeu I-a dat-o” lui Isus, „ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând; și le-a făcut-o cunoscută, trimițând-o prin îngerul Său la robul Său Ioan”, care a scris-o „într-o carte și” a trimis-o „celor șapte biserici”.

Vom analiza capitolele următoare din Isaia în articolul următor.

Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:3.